

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Leszek Kulik (spr.)
Sędziowie	SSA Janusy Sulima SSA Halina Czaban
Protokolant	Agnieszka Wądołkowska

przy udziale prokuratora Agaty Szóstko - Sołbut

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2020 r.

sprawy **A. O. s. J.**

oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 tejże ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży

z dnia 17 października 2019 r. sygn. akt II K 28/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 9/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt II K 28/17

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>I. Obraza przepisów postępowania, która miała wpływy na treść orzeczenia.</p> <p>II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść.</p> <p>III. Rażąca niewspółmierność kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Ad. Zarzutu z pkt. 1 i II – obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść.</p> <p>Apelacja obrońcy w tym zakresie nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Jako całkowicie bezpodstawny należy ocenić zarzut obrońcy, iż Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego, dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 4, 7 i 410 k.p.k.</p> <p>Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny</p>		

dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób dopatrzeć się przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów. W istocie wniesiona apelacja obrońcy stanowi jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżąca domaga się ich odmiennej oceny, jednak nie wskazuje żadnych rzeczowych argumentów, które podważałyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Dlatego też zawartej

w apelacjach argumentacji w tym zakresie nie sposób podzielić.

Chybiony okazał się też zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., bowiem w sprawie nie zaistniała sytuacja, która nakazywałaby korzystanie z tego przepisu. Naruszenie tego przepisu wchodzi w grę tylko wówczas gdy wystąpiły nie dające się usunąć wątpliwości i zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego jak też wtedy, gdy powinny się pojawić, ale nie zostały dostrzeżone. Apelacja nie wykazała żadnej z tych sytuacji i żadna w przedmiotowej sprawie nie zachodziła.

Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez obrońcę.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012 r., II AKa 226/12, LEX 1236108).

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się też podstaw do stwierdzenia naruszenia

sformułowanej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu, bowiem Sąd Okręgowy zgodnie z jej wymogami zbadał i uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Na marginesie wskazać też należy, że podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które wyznaczają ogólne zasady i cele prowadzonego postępowania. Taki zaś charakter ma powołany w apelacji przepis art. 4 k.p.k. W uzasadnieniu takiego stanowiska wystarczy odwołać się chociażby do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., V KK 131/06 (OSNKW 2007, nr 1, poz. 9).

Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący przedstawił przesłanki, które stanowiły podstawę do skazania oskarżonego za przypisany mu czyn. Zawarta tam argumentacja jest logiczna, przekonująca i nie zawiera błędu. Jako taka zasługuje na pełną aprobatę.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Niewątpliwie kluczowym dowodem pozwalającym na odtworzenie rzeczywistego przebiegu zdarzeń będących przedmiotem postępowania w sprawie były zeznania świadka S. M. (w szczególności zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym – k. 222v, 223, podtrzymane przed sądem k. 707). Dlatego też Sąd I instancji poddał je szczególnie wnikliwej analizie i konfrontował z pozostałymi dowodami zebranymi

w sprawie. Z analizy tej wyciągnął trafne wnioski i zasadnie przyjął, że zeznania S. M. w części odnoszącej się do czynu przypisanego A. O. są wiarygodne i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Podkreślić należy, że jego relacja w tym zakresie jest spójna, konsekwentna i w części pokrywa się również z wyjaśnieniami samego oskarżonego, który nie przeczył, że w okresie objętym zarzutem uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu z Holandii do Polski środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany). Relacja S. M. znalazła wsparcie też w innych dowodach, a w szczególności w wyjaśnieniach K. P. (1) i M. Z. (1) oraz w części wyjaśnieniach samego oskarżonego (k. 92).

Obrońca stara się zdezawuować wartość dowodową zeznań S. M. odwołując się do ich sprzeczności z zeznaniami D. C. s. E., R. D., A. T., Z. O., S. S., M. R. i P. G.. Do tej kwestii Sąd I instancji odniósł się również w pisemnych motywach orzeczenia wskazując dlaczego mimo tych niezgodności, zeznania te w odniesieniu do A. O. stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy.

Mianowicie wskazał, że wobec D. C. i R. D. nadal toczy się postępowanie karne i zaprzeczanie depozycjom S. M. może wynikać z chęci uniknięcia odpowiedzialności karnej. W sposób logiczny wyjaśnił również dlaczego kwestia długu na który powoływał się R. D., nie mogła stanowić powodu złożenia obciążających go zeznań przez S. M.. Dodać należy, że R. D. w tej kwestii nie był konsekwentny i nie był w stanie logicznie wytłumaczyć dlaczego wcześniej nie podnosił tej kwestii,

a w konsekwencji jego wyjaśnienia w tym zakresie nie zasługiwały na wiarę (k. 766). Na taki walor zasługują natomiast wyjaśnienia S. M. w tym zakresie, który zaprzeczył, aby pożyczył od R. D. kwotę 20000 zł. Przyznał jednocześnie, że pozostaje w konflikcie z R. D.. Jednak jego źródłem było złożenie przez S. M. obciążających zeznań w prowadzonym przeciwko R. D. postępowaniu karnym oraz nierozliczenie się z nim za przekazane narkotyki (k. 767).

Wskazywana przez obrońcę sprzeczność zachodząca pomiędzy zeznaniami S. M. i D. C. s. E., dotyczy transakcji narkotykowych, które obejmują okres od czerwca 2009 r. do lutego 2010 r., a więc nie dotyczą one czynu przypisanego A. O., który obejmuje okres od 17 marca 2010 r. do 26 maja 2012 r. Transakcje na które powołuje się obrońca są obecnie przedmiotem postępowania jakie toczy się przed Sądem Rejonowym w Łomży (k. 878). Poprzedni wyrok Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 7.12.2017r., sygn. akt II K 21/17, w części dotyczącej D. C. s. E. w tej części został bowiem uchylony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25.07.2018 r., sygn. akt II AKa 58/18 i sprawa w tym zakresie została przekazana do ponownego rozpoznania.

Wskazywana niezgodność relacji obu świadków nie podważa wiarygodności S. M. w odniesieniu do obciążających wyjaśnień złożonych co do czynu przypisanego A. O. również z tego powodu, że już przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 5.12.2012 r. przyznał on, że nie pamięta dokładnie kiedy poznał D. C. s. E.. i wskazywał, że mogło to być wiosną

2011 r. (k. 304). Jego zeznania (wyjaśnienia) złożone w tej części pokrywają się więc z zeznaniami D. C. s. E., który znajomość i zaopatrywanie się z u S. M. w narkotyki umiejscowił w 2011 r. (k. 314, 930). S. M. przesłuchany na rozprawie w sprawie II K 21/17 Sądu Okręgowego w Łomży, wskazując osoby będące źródłem jego zaopatrzenia w narkotyki jak też nabywców tychże środków nie miał pewności co do oskarżonego D. C. ... „nie wiem czy dla tego z Ł. wtedy sprzedawałem, bo on wtedy chyba siedział, dobrze nie pamiętam, musiałbym sobie przypomnieć” (k. 3808).

Odnosząc się do podnoszonej przez obrońcę kwestii sprzeczności zeznań S. M. z zeznaniami świadków Z. O., S. S., P. G., nie można również uznać, aby wskazywane rozbieżności podważały wiarygodność S. M. w sprawie niniejszej. Należy wskazać, że powołani świadkowie zostali prawomocnie skazani prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 7.12.2017 r. w sprawie II K 21/17 m.in. na podstawie obciążających wyjaśnień S. M., który występował w niej w charakterze współoskarżonego i na których w głównej mierze Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne (k. 713). Oczywistym jest zatem fakt, że chcąc zachować konsekwencję, byli oni osobiście zainteresowani podtrzymaniem swojej wersji i podważeniem wersji przedstawionej przez S. M., która stała się podstawą ich skazania. Z tych samych względów jako niewiarygodne należy ocenić zeznania M. R., który został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w

Łomży z dnia 8.07.2016 r., sygn. akt II K 17/16 (k. 869).

Nadmierną wagę obrońca przywiązuje też do tego fragmentu zeznań S. M., gdzie stwierdził on, że odczytane mu zeznania z k. 303-304 „układał policjant” (k. 907v). To stwierdzenie świadka można traktować wyłącznie jako jego subiektywną ocenę sposobu przesłuchania, zwłaszcza, że przesłuchany na tę okoliczność A. T. zaprzeczył, aby kiedykolwiek stosował takie praktyki i brak jest podstaw, aby jego zeznaniom odmówić wiary (k. 933). Sprzeczność nie dotyczyła zatem treści zeznań obu świadków dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu A. O. lecz sposobu przesłuchania, a ponadto S. M. potwierdził, iż w znacznej części odczytane mu zeznania polegały na prawdzie.

Z tych też względów za nieskuteczną należy uznać podjętą przez obrońcę próbę zdyskredytowania zeznań S. M.. Przypomnieć należy, że przepisy kodeksu postępowania karnego nie wprowadzają żadnych ograniczeń ani gradacji co do wartości dowodu z wyjaśnień oskarżonego i zawartych w nich pomówień innych osób, a jedynie – ze względu na źródło tego dowodu – nakładają na sąd obowiązek poddania go szczególnie wnikliwej i skrupulatnej analizie w konfrontacji z pozostałymi dowodami i okolicznościami sprawy, z rozważeniem czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto czy są one logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy są wręcz nieprawdopodobne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 1970 r.,

IV KR 249/69, OSNKW 1970, z. 4-5, poz. 46).

Sąd Okręgowy sprostą tym wszystkim wymogom. W części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia w sposób wyczerpujący i staranny wskazał powody dla których w części dotyczącej A. O. uznał zeznania S. M. za wiarygodne. Niecelowe jest więc ponowne przytaczanie zawartej tam argumentacji, którą Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Podkreślić należy, że S. M. składając wyjaśnienia obciążające oskarżonych, wskazał też na swój udział w tychże czynach nie umniejszając w żaden sposób swojej roli w przestępczym procederze ani też nie przerzucając odpowiedzialności na inne osoby. Przesłuchiwany wielokrotnie z konsekwencją, w sposób szczegółowy z zachowaniem chronologii opisał zdarzenia z udziałem A. O., zaś jego depozycje były weryfikowane za pomocą innych dowodów tak osobowych jak i materialnych. Szczególne znaczenie w tym zakresie mają zeznania K. P. i M. Z.. Znał on nazwiska i pseudonimy osób uczestniczących w procederze, które podczas czynności okazania wskazał na tablicach sygnalitycznych. Opisywał wydarzenia ze wskazaniem ich miejsca i czasu, zaś podawane przez niego informacje znajdowały potwierdzenie dowodowe. Z tych też względów brak jest podstaw do kwestionowania wartości dowodowej jego zeznań.

Ad. Zarzutu z pkt. III - rażącej niewspółmierności kary.

Zastrzeżeń nie budzi orzeczona wobec oskarżonego kara, która spełnia wszystkie ustawowe wymogi

i nie nosi znamion rażącej niewspółmierności. Orzekając w tym przedmiocie, Sąd Okręgowy uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, w tym stopień winy oskarżonego, charakter popełnionego czynu i jego stopień społecznej szkodliwości, ilość środków odurzających i substancji psychotropowej będących przedmiotem przypisanego mu czynu, właściwości i warunki osobiste oskarżonego i jego dotychczasowy sposób życia, w tym uprzednią karalność oraz stan zdrowia. W tym zakresie powołane w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia okoliczności są wyczerpujące i nie były kwestionowane przez skarżącego, który rażącej niewspółmierności kary upatruje w rodzaju narkotyku będącego przedmiotem przestępstwa, cechach i właściwości osobistych oskarżonego, jego wieku, sytuacji rodzinnej i obecnym stanie zdrowia. W istocie więc powołuje się na okoliczności, które Sąd I instancji uwzględnił orzekając w tym przedmiocie. Nie można też zgodzić się ze skarżącym, że przedmiotem przestępstwa przypisanego oskarżonemu były wyłącznie narkotyki miękkie. Amfetamina, która była przedmiotem obrotu w łącznej ilości 10 kg zaliczana jest bowiem do narkotyków twardych.

Znaczenia dla rozstrzygnięcia o karze nie ma natomiast podnoszona w apelacji okoliczność, że oskarżony ma do odbycia karę pozbawienia wolności orzeczoną prawomocnym wyrokiem w innej sprawie.

W tych okolicznościach orzeczonej wobec oskarżonego kary w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności, nie

sposób postrzegać jako rażąco surowej.	
Wniosek	
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego lub złagodzenie orzeczonej kary jak też wniosek o uchYLENIE zaskarżonego wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Podniesione w apelacji zarzuty są całkowicie bezzasadne.	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Utrzymano zaskarżony wyrok w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Podniesione w apelacji zarzuty są całkowicie bezzasadne.	

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto zgodnie z treścią art. 624 § 1 k.p.k. mając na uwadze obecną trudną sytuację rodzinną i materialną oskarżonego.

1PODPIS